

Yaşam Hancılar

Yaşam Hancılar studeerde af als ingenieur in Istanbul en speelde er in een jazzbandje. Op zijn dertigste kwam hij naar Amsterdam waar hij aan het conservatorium studeerde en inmiddels een succesvolle muziekschool runt. Zijn derde album *Rush Hour* is een eerbetoon aan 'zijn' Turkse stad. De jazzzanger wordt harmonieus begeleid door Coen Molenaar (piano), David de Marez Oyens (bas) en Enrique Firpi (drums).

Waarom kende ik jou nog niet?

"Ik krijg altijd goede reacties van de pers, maar de boekingen gaan vooralsnog lastig. Het is altijd moeilijk voor een nieuwe jazzmuzikant om bekend te worden. De nieuwe lichtung komt vaak pas in het nieuws als iemand een prijs wint of een speciaal verhaal heeft."

Maar jouw verhaal is toch speciaal? Turkse jazzzangers liggen niet voor het oprapen.

"In ons huis klonk bijna altijd klassiek of Engelstalige popmuziek. Maar in Turkije was het niet mogelijk om een goede jazzopleiding te volgen. Op de universiteit nam ik jazzgitaarles en moest ik iets spelen van George Benson. Vanaf toen droomde ik van een jazzcarrière. Ik vind traditionele Turkse muziek ook prachtig - ik ben niet voor niets dirigent van een Amsterdams Turks volksmuziekkorps - maar als ik zelf zing of speel, wil ik het liefst jazz doen."

Je hebt een mooie geschoolde stem, maar sommigen vinden hem wat braaf.

"Ik heb een tenorstem, de meeste jazzzangers hebben een bariton, of nog lager. Ik haal veel inspiratie van Carmen McRae, Ella Fitzgerald, Tony Bennett en Frank Sinatra. Ik heb veel van hen geleerd, maar kies zelf voor de modernere, avontuurlijkere kant. Zoals Betty Carter en een van mijn grote voorbeelden, Mark Murphy, maar die heeft juist een hele rauwe stem. Tja, dat is dan ook mijn dilemma om 'braaf' te zijn: moet ik nu ook veel gaan drinken en roken?"

Cor Oliemeulen

Foto: Unol Risueno